

ks. prof. zw. dr hab. Jerzy Szymik

Katedra Teologii Dogmatycznej i Duchowości

Wydział Teologiczny

Uniwersytet Śląski

Katowice

Granice (w) teologii

„Granica jest jednym z najbardziej owocnych miejsc poznania”. To zdanie Paula Tillicha, niemiecko/amerykańskiego teologa/filozofa, z jego „Auf der Grenze”, jest ważne zapewne dla wszystkich nauk, ale dla teologii (i „w” teologii) ma ono szczególnie mocne i oryginalne (metodologicznie, epistemologicznie) znaczenie. Dlaczego? Nie chodzi tu bowiem – pierwszorzędnie – o granice, na które teologia trafia (w swoich badaniach, rozwoju, funkcjonowaniu, dziejach etc.) bądź które się przed nią stawia (stawiało), albo też które ona sama przed sobą stawia (ze słusznych i niesłusznych powodów). Chodzi głównie o granicę wewnętrzną (obecną w jej wnętrzu, na samym dnie jej tożsamości), istotną, wręcz konstruuującą samą jej naturę, granicę sprawiającą, że jako nauka jest teologia *scientia sui generis*; granicę, którą teologia strzeże (jak strzeże się granic niepodległego państwa) a zarazem, którą przekracza i musi przekraczać, w obu kierunkach, by być sobą (bo sąsiadujące przez tę granicę państwa są ze sobą wielorako związane, a także zaprzyjaźnione – m.in. dzięki teologii).

Jest to granica między *fides et ratio*, wiarą i rozumem, które „są jak dwa skrzydła, na których duch ludzki unosi się ku kontemplacji prawdy” (Jan Paweł II).

I o tej granicy, która raczej łączy niż dzieli, a także o przestrzeniach przygranicznych eksplorowanych od dwóch tysięcy lat przez chrześcijańską teologię, będzie ten wykład.

25 kwietnia 2018

godz. 15.30